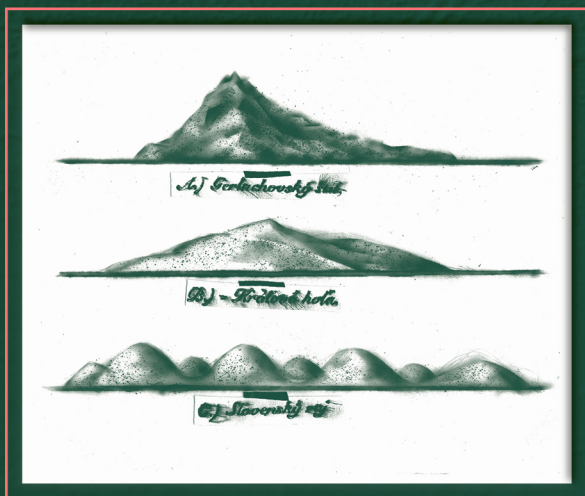


# JURAJ KOUDELA

*ilus.* TOMÁŠ KLEPOCH

# KULT RYSA OSTROVIDA



# **TATRAN**







**JURAJ  
KOUDELA**

*Ilustroval* **TOMÁŠ KLEPOCH**

**KULT  
RYSA  
OSTROVIDA**



TATRAN

JURAJ KOUDELA  
KULT RYSA OSTROVIDA

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2024

ako 5497. publikácia

a 157. zväzok edície Slovenská tvorba.

Vydanie I.

Knižnú väzbu navrhla a spracovala Pavlína S. Morháčová.

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Jazykové redaktorky Beáta Beláková, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba Pavlína S. Morháčová, Bratislava

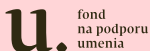
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

[www.slovtatran.sk](http://www.slovtatran.sk)

:: knihy pre hodnotnejší život

Vydanie publikácie z verejných zdrojov podporil

Fond na podporu umenia.



All rights reserved.

Copyright © Juraj Koudela 2024

Illustrations © Tomáš Klepoch 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2024

ISBN 978-80-222-1608-1

*Obrázok na obálke: Typológia významných slovenských poborí*

*Obrázok na titulnej strane: Rys ostrovida, Malá Fatra, 2012*

- 0.1 Rothschild Global Watch 5138  
0.2 NUKLU, Wostok 3, Nuclear Watch3 Super  
0.3 Sport, Yacht Bionic Era



—Wostok Sport—





0.4 Darkweb, ponuka vybotovenia webového sídla pre stredo európsku investičnú spoločnosť v balíku s riešením marketingovej stratégie. Realizácia na kľúč.



S CO

TM

TV3

MONTANT

PPINLASSA 35 8 8

HOT 24 08CHAD

HIT ↑

CHAT →





0.5 Jednopočetná svadobná torta s LED prekami.



**DOUBLE  
SWAN**

**EXLUZÍVNE DOPLNKY**

*pre vašu jazdu snow!*



0.6 Motodoplnky. Ručne šíř náleek na spätné zrkadlo s iniciálmi mladomanželo (100% ekobavlna),  
0.7 Disky z ľabkej zliatiny (chróm, vysoký lesk), figurka svätého anjela strážcu na kapotu auta (prevedenie zlato, striebro, meď).





# **Prológ**

Začnime pekne poporiadku, trpezlivo a sústredene, kláves C, akord C dur, guten Tag, každý deň zdravé raňajky, disciplína a vytrvalosť. Mám čas, všetok čas sveta v darčekovom balení, ja superoký so živelnou vitalitou mladosti mám schopnosť vnímať, mám odvahu bojovníka, ľahostajnosť odsúdených, mám psiu schopnosť prežiť aj ochrannú danosť rannej straty pamäti, mám teplý sveter a stojím na prahu veľkého dobrodružstva, divokej verneovky pod vodou i na prázdninách vo vesmíre. Tento moment sa už nikdy nezopakuje, tak len pokoj, sústreď sa, tá chvíľa ťa nescie prehlušiť, šprintér už čupí v blokoch na štarte. Spomeň si na symfonický orchester pol sekundy pred začiatkom koncertu, nástroje naložené, taktovka mieri k plafónu, struny napnuté a nejaká pani v parku zbiera do sáčku psie hovno. Začíname!

Priestor sa ticho zaoblil, strhli sa ostré hrany. Zdalo sa, že je možné obsiahnuť skutočnosť, chvíľu ju vnímať ako pestré farby s rozsiahlym významom, ktorý sa prelína, neustále sa mieša ako čiernobiely šesťmesačný plod na monitore počas sona, presnosť sa stráca v mnohorakosti, pes beží zo všetkých síl, vzpierač napäto drží činku nad hlavou, superrýchly šinkansen zdôrazňuje význam mosta, zložitých výpočtov, niekto mieša jogurt, Saamka tancuje taneč svojich predkov, myšlienka naberá na význame, pohlcuje ma. Boli to počiatky nespavosti, únavného

škrípania zubami, mozgu v rozpuku. Podstatné bolo predsavzatie, že beriem všetko, a bez rizika sa to nezaobíde. Bolo potrebné opustiť istotu mapy. Tá bola už dávno plazmatická, menila sa podľa potreby, ulice vznikali a zanikali na základe nepochopiteľného kľúča. Som svedkom prvých pokusov o plavecké tempá krásneho vzťahu s drogou. Sprievod sa rozprchol, rodičia ma vypustili už dávno, intímny moment dotyku je na dosah. Klaniam sa svojej čiare, aby sa priestor opäť ticho zaoblil a strhli sa ostré hrany.

Vždy keď sa snažím spomenúť si, nejako sa zorientovať v čase, v tom ideálne ostrom bode na priamke, v tom pretrvávajúcom výbuchu veľkého tresku, vidím ulicu. A autá. Vždy tam neďaleko čaká taxík.

Bol začiatok nového tisícročia, systémy napriek pochybnostiam pracovali korektne, zruční IT špecialisti pripravili jadrové elektrárne na preklenutie nového dátumu, strach z black-outu pominul a nadišlo slnečné leto.

Oženil som sa. Mám rád, keď sa farby divo menia v prudkých kontrastoch, neľaká ma kolotoč, rád pozerám, ako sa okná vlaku spoja do svetelnej čiary. Živelne ma opája rýchlosť, tvár nastavená vetru. Vždy som túžil niekam patriť, aby poznali moju obľúbenú kávu, aby sa nepýtali „s mliekom alebo bez?“, aby len okom žmurkli „ako vždy?“, a ja by



som dôverne poznal predavačky v najbližšom okolí, mal prístup k domácim vajičkam za dve päťdesiat, zdravil pochôdzkarov mestskej polície, keď vediem deti do škôlky, prijímal návštevy, organizoval záhradné slávnosti, oslavy rodičov. Túžil som sa zdokonaľovať v nejakom tradičnom remesle, ovládnuť modrotlač i rezbárske dláto, pravidelne objednávať pizzu v lenivom podvečere, orientovať sa v rebríčku prvej futbalovej La Ligy, zaujímať sa o malicherné klebety, ktoré s úsmevom prináša manželka z práce v lekárni. Myslel som ešte na všetky tie premenlivo napínavé dovolenky v závislosti od zápchy na diaľnici, na pravidelnú výmenu oleja pri malých i veľkých prehliadkach, myslel som na komunitné záhrady, miestnu tržnicu a vhodné farby pre autistické deti, myslel som na opojné odovzdanie sa úlohe nespavého manžela, ktorý o druhej v noci pozerá Volvo Ocean Race. Myšlienky rýchle ako beh tvorov len tak kmitali, trešťa mi z toho hlava. Ja superoký som stál pred všetkým, emócie v rozpuku, precítil som nehu a bezpečie náručia. Túžba udržať moment navždy, rozvinúť ho do nespavosti ma priviedla k rituálu klaňania. Drahý priateľu z najbližších, ty víťaz všetkých Veľkých pardubických, tréner vytrvalostných plavcov, ty dopingový lekár, ty vodič Orient Expressu, pokloň sa svojej čiare!

Bol som presvedčený, že svet vnímame len ako predmety v priestore. Ich oblé tvary a rozostavenie



0.8 Posilňovač mimických svalov pre dokonalý úsmev.

určujú vskutku abstraktnú emóciu, ktorú interpretujeme pomocou racionálnych konštrukcií. Emócia je síce dutá, avšak smerodajná. Bol som umelcom tvarov, pohlcovala ma vášeň hýbať nábytkom v izbe, neustále meniť jeho rozostavenie, spájať nové slová v premnohých kombináciách. Bol som ostrieľaný vodca spoločnosti, dokonale som poznal umenie dobrého dojmu, spletil som používal jamb i trochej, verne som sa držal svojej výchovy, mnohorako som pýril panny, pri starších dámach som sa zaručene vyhol detinskému slovu „mama“ a nikdy som nepoužíval jednoduché a každému prejedené „dovidenia“. Holdoval som opojnosti, dojímал sa tragédiou, zlovestne som sa uškŕňal, omamne som klamal a trýznivo som sa koril. Vždy som sa tvorivo rozsvietil, stvradol v imperatív, bledol pri otázke, zotrval v beztiaži, znásoboval sa v prirovnani, naberal význam metaforou, krotol v určitosti a rozlieval sa v celku za časť. Inými slovami, zručne som ovládal dar spoločenskej konverzácie. Bol som harmonicou syntézou dedičstva a výnimočnosti, poslom evolúcie, divého, stále žiariaceho záblesku jedinečnosti. Zrkadlil som sa v čoraz jasnejších očiach žien, intímne som do nich vnikal, zvedavo som experimentoval a odvážne útočil. Neskôr zasa krivo svedčil, skúmavo odpovedal, dúhovo som sa splietal do nehy a kričal vulgárom. Hrdo som znášal pátos dôstojnosti, ukrýval sa v mnohoznačnom mlčaní.

Ako živý muž som sa oddal zábave, rozhodoval sa a konal rýchlo, krkolomne som sa vrhal do nebezpečenstva, aby hra vzápätí nabrala nový význam. S pohľadom upreným do priestoru s predmetmi som zatúžil spoznať zákony akcie a reakcie, hrať s plánom aspoň niekoľkých ťahov dopredu. Zrazu som tento postup chápal ako vyšší level. Cibril som si sebadisciplínu, unikal rozkoši, akoby sa za odriekaním skrývala krajina, kde priesračne spoznám zákonitosti a lásku. A to všetko v priebehu siedmich dní. Tak poďme na to!



1.1 Trón Pán lesa. Poťah z kožušiny z medvedia bneďého, svišťa a vlka.  
Rámi: mahagónové drevo a parožie. Podšívka: polyester.

**Deň prvý**  
**Hájovňa**



Manželstvo som prijal spolu so širokou rodinou. Čoraz neprehľadnejšie sa v nej krížili stredoeurópske vetvy od Židov, Ukrajincov, Kozákov, Slovákov a Čechov až po Maďarov i Poliakov. Význam pátrať v databáze myheritage.sk po zanedbateľnej kvapke krvi Vikingov naberal na význame. Predpokladám, že aj južní Slovania mi premiešali temperament prchkosťou. Rodina sa rozrástla do ďalších zákutí Európy, a hoci som s istotou zabúdal mená aj tváre, naplnil sa význam klanu: vedel som, kam chodiť do autoservisu, kto pracuje na mestskom úrade, kde mám kupovať veci, kto mi skúsene a hlavne nezištne poradí. Predĺžil sa zoznam dôležitých dátumov narodenín pod magnetkou na chladničke, do archívu boli zaznamenané obľúbené vína oslávencov, mená detí. Začal som sa usmievať a tí vzdialení, ktorí sa nemohli zúčastniť na veselici a nemohli ma spoznať, si trpezlivo googlili moje fotografie.

Deň mal svoje pravidlá, nemenné časové rámce. Aj ja som mal na všetko len dvadsaťštyri hodín. Predstav si, milý čitateľ, slnečný deň, doobedie, nábrežie rieky neďaleko vysokoškolských internátov, predstav si začiatok jesene. Keď sa teraz snažím rozpomenúť na pocit, ktorý ma vtedy sprevádzal, musím sa usmievať. Napĺňala ma zvedavosť. Boli to chvíle, keď som sa ešte nedokázal vnímať z výšky, z letu vtáka, iba bez nadhľadu, keď nábytok prekryl svoje zaoblené, neuchopiteľné hrany, keď

sa premieňal v priestore do mne neznámych tvarov, keď sa z nábytku stali monumenty. Kuchyňa, obývačka, spálňa, kúpeľňa, všetky miestnosti podčiarkovali dôležitosť plánovania. Bol som rozhodnutý vytrvať v ľahkosti, absolútne sa zabávať. Deň bol plný. Plánovanie predstavovalo istotu budúcnosti, túžbu rásť. Ešte som nevnímal to nepatrné tajné tiché žmurknutie, ktoré sa zvlášť nad ránom blysko ako chyba v systéme, nutnosť resetovať obvody. To žmurknutie zvestovalo neznámu hĺbčinu, do ktorej bude potrebné vniknúť, ponoriť sa a preskúmať ju. Bola to druhá, tretia a neviem ešte koľká vrstva toho zdanlivo jednoznačného scenára. Tvoril som svoj vlastný príbeh a možnosti boli nekonečné. Mohol som si vymyslieť čokoľvek, ako teraz, keď sa spätne pozerám a spomínam na slnečné dni. Predstavoval som si sám seba a vteloval som sa do rôznych úloh ako človek bez charakteru, bez osobnosti. Napríklad teraz som aristokrat s rýchlym chrtom vypusteným ako roztopašné dieťa so zvedavým ňufákom. Teraz môžem prijať akékoľvek meno, môžem sa stvoriť nanovo a kreovať svoj moment, ten ideálny bod v nekonečnom čase. Som pánom príbehu, keď si tak ležím na nábreží rieky a realizujem svoju víziu v ľahkom otupení, v dychu nešoféra, v dychu vína.

Manželka každé ráno schádzala po schodoch do práce v sterilnej lekárni plnej kalibrovaných váh.



Aspoň tak som to vnímal. Bola to tá krásavica nad kalibrovanými váhami s kalibrovanými závažiami. Dôležitá je každá desatina, čo, stotina gramu prášku, prísady, aby účinná látka dosiahla žiadaný efekt. Moja čistotná pani manželka je členkou klubu ľudí poctených dôverou s prístupom ku knihe receptov a s kľúčom od trezoru s účinnými látkami. Pozná tajomstvo tíšenia bolesti, privolania opojného pokoja dvanásťhodinového spánku. Verí v pokrok založený na trpezlivom skúmaní, na presnosti a na experimentovaní s variáciami. Pamätám si ju v bielom, ako pracuje s bielymi prípravkami v bielom laboratóriu. Pamätám si jej biele dlane, prsty s upravenými nechtami, ako určujú presnú dávku účinnej látky na chuť života.

Experiment hĺbkového ponoru spočíval v odpovedi na otázku: Je na svete niekto šťastnejší než ja, keď držím pohár s nápojom a mám možnosti? Čítam informácie, ktoré sa ma vonkoncom netýkajú, pozorujem svet ako smiešne predstavenie napísané, naskúšané a vybavené kulisami len pre moju zábavu, na zvýraznenie môjho dobrého pocitu zo živelnej nudy. Je skutočne nutné narúšať pravidlá tejto gréckej komédie?

Veril som, že disciplína v myšlienkach ma dokáže ochrániť pred postupujúcou chorobou. Ach, ako som sa mýlil! Pevne som si určil a spísal program dňa, dodržiaval som rozvrh jedál, raňajky

a tak ďalej, prechádzky s počtom krokov, tvár som vystavil slnku, vnímal som krásu, ponáral som sa do ticha meditácie zručných majstrov všímavosti. Vytváral som si systém jazyka, ktorý dokáže odpúšťať, dokáže lahodne splynúť s tichom po nedeľnom obede, vie tvorivo odpovedať a zvedavo klásť otázky, ovláda zručnosť neškodného odľahčujúceho vtipu. Bol to jazyk vo svojej jednoznačnosti, keď významy slov neskrývajú v zákutiach provokáciu. Biele dni v slnku na nábreží rieky.

Okolo obeda som prechádzal ulicami krokom, v ktorom sa zrkadlila ľahkosť a istota tých, čo nepochybujú. Zdravil som čoraz častejšie, stal som sa súčasťou mesta, prijali ma. Kráčam teda. Mladý a krásny. Mohol by som si písať, možno si aj popískujem, chrt je voľne pustený, poslúcha na slovo. Mohol by som mať biely vychádzkový oblek, idem si len tak. Mám smer, cieľ, všetko hrá, komparz tančuje na muzikálovú melódiu. A teraz je presne ten správny okamih na reklamnú prestávku. Zvučka, logo.

**Začneme trebárs reklamou na cestovné kancelárie. Slnko, pláž, dovolenka first-minute, last-minute, mladí a krásni ľudia, už s deťmi, all inclusive, deti zdarma, nech sa páči! Následne reklama na psie granule. Psík je vytrvalý aj rýchly, beží teda k miske**

s granulami, páči sa mu to. Teraz spome-  
nieme výhodnosť nového bývania. Stavujeme,  
rozširujeme, meníme nábytok, všetko  
s úsmevom a hlavne vďaka usmievavým  
bankám, všetkým sa to páči, aktívna staroba,  
kĺby ohybné, svaly pevné a to všetko vďaka  
usmiateym bielym plášťom, vedcom, výro-  
com, distribútorom a lekárnikom, v ponuke  
vždy masť, vitamín, výživový doplnok, páči  
sa to starému otcovi na túre, fajčiť prestal už  
pred dávnymi rokmi vďaka náplastiam, páči  
sa to starej mame v kruhu vnúčat, zmrzlina  
im chutí, páči sa to vnúčatám, páči sa im  
prací prášok, páči sa výkonné náradie domá-  
cim kutilom aj profesionálom, jogurt chutí,  
čokoláda chutí, polievka chutí, všetko chutí,  
všetko sa páči. Koniec reklamnej prestávky,  
ešte upozornenie na budúci program, je  
potrebné udržať pozornosť a sledovanosť,  
tak sa nezabudnite naladiť v pondelok  
večer o deviatej, hneď po správach o počasí.  
A rýchly strih, vráťme sa, zopakujme dajme  
tomu dve posledné vety.

Okolo obeda som prechádzal ulicami krokom, v ktorom sa zrkadlila ľahkosť a istota tých, čo nepochybujú. Zdravil som čoraz častejšie, stal som sa súčasťou mesta, prijali ma. Páčilo sa mi to.

A vtedy, v tom nepatrnom okamihu, v tom ideálnom bode na nekonečnej priamke času, som v ľahkom kroku precitol a uvedomil si nastraženú pascu. Už som nebol kúpeľný, ľahký, slnečný turista na ulici, už mi tempo neurčoval bubeník pankáčskej skupiny, už moje chodníky neboli nepredvídateľné, nemenila ich myšlienka spolu s plazmatickou mapou sveta. Môj krok sa zmenil na pochod. A bol to pochod v šíku všetkých drezúrou zdisciplinovaných mužov.

Som členom armády moderných mužov. Ne tkané textílie ideálne odvetrávajú, odvádzajú pot, chránia pred prehriatím, naše waterproof windstoppers majú oku lahodiace farby, navoskované prekryté švy, naši víkendoví cyklisti sa jednotne navliekli do tričiek BORA-hansgrohe, skupina Fjällräven má dokonale ukryté zbrane a za sebou výcvik, ako zabiť medveďa kreditkou, ďalej pochodujú pešiaci v rôznofarebných ponožkách a nohaviciach skrátenejších na prekonanie mestských kaluží. Pochodujeme v jednom rytme a ja pochodujem tiež. Ja superoký v rodinnom svetri. Ja aristokrat s vytrvalým chrtom a s prístupom do poľovničkeho revíru. Pochodujem v ústrety všetkým slnečným nedeliam

v spoločnosti svokrov, švagrín a detí, ktoré nám budú rásť pred očami – aká nádhera, aha, svet, aha, záhrada, aha, rodina! Pochodujem v ústrety rodinnej päťdesiatke, šesťdesiatke a sedemdesiatke, ak šedivý stvoriteľ dá, pochodujem k usmievavým susedom so psami, hárajúcimi sučkami, pochodujem s vedomím únavy, ktorá sa u nás doživotne kráčajúcich ultramaratóncov objaví v pravidelných intervaloch po tridsiatom alebo štyridsiatom kilometri. Pochodujem, aby som prehlušil únavu nejakou bielou účinnou látkou, pochodujem v ústrety všetkým sobotným výletom po rebríkoch v skalách, všetkým gulášovým chatám, štrkovým parkoviskám, nehrdzavejúcim bazénom, večerným singlemalt terapeutom. Som v pasci ako tupé zviera polapené v roztržitej radosi z pohybu, z vetra v tvári v otvorenom okne komfortného Das Auto s rodinným kufrom s objemom minimálne šesťsto litrov.

Teraz kráčam, kráčam za svojou kalibrovanou pani manželkou a pôjdeme spolu na nízkokalorický obed. Chvíľu som postál pred výkladom lekárne a sledoval dokonalý rytmus práce jej ekonomicky striedmeho pohybu, v ktorom sa zrkadlí prísna výchova, jej pleť ošetrená bioprípravkami z dovozu, jej sústredený pohľad na digitálnu váhu s účinnými bielymi látkami. Predstavil som si tichú simulovanú chorobu a bielu ruku svojej kalibrovannej pani manželky, ako mi podáva liek bez vedľajších

účinkov. Dôverujem jej, už len vďaka tomu sa cítim lepšie, rany sa zaceľujú, teplota ustupuje, čaká ma dvanásťhodinový spánok s pestrými snami, čaká ma hĺbkový ponor, čaká ma chemický experiment v mene vedy, vytvorenie nadčloveka, skríženie človeka s chrtom. Obvody blikajú, systémy bežia, atóm sa štiepi, pes serie v parku, nastupujú nové trendy v hudbe, tanci a móde, spoločnosť prosperuje, školy majú vymenené okná a sú zateplené, využívajú nové technológie, nikto sa nenudí, práve niekde v rýchlodarnej kanvici zovrela voda a semafor preblikol na zelenú. Náhle vybuchol prapočiatok sveta, situácia ma stvorila, som tu, stojím pred výkladom a zamilovane pozerám na svoju pani manželku. Kreuje ma túžba pochodovať po jej bielom tele, ktoré je vždy na dosah, kreuje ma túžba po armáde pochodujúcej územím černoze, kreuje ma prísaha vernosti v harmónii s presvedčením, že súhlasím so všetkým. Pasca na divú líšku cvakla a oslobodenie vedie len cez bolestivé odhryznutie končatiny. V mojom prípade hlavy.

Stojím teda pred výkladom a pozorujem svoju kalibrovanú pani manželku. Stojím, som zamilovaný, pekne vychádzkovo, korzovo, vznešene, bez pochybností, to sme my, tí mladí a krásni, tí, čo si ešte majú užiť svet, tak pochodom vchod! Komparz sa živo roztancuje, účesy, móda, trendy, uvoľnenosť, najmä tá ľahkosť, vlasy vo vetre, bozky, dotyky

a nízkokalorické menučko v reštaurácii. Nech sa páči, čašníčky sa usmievajú, gestá sú jasné, karty rozdane, pár prehodených slov, poznáme sa ešte z detstva, zo sídliska, posolíme si to vtipom, okoreníme pohľadom, veľa vody, hlavne pi veľa vody, na stole džbán a poháre, všetko nech je zdravé ako z našich sadeníc. Veľa svetla, všade musí byť veľa svetla, slnko, slnečný interiér, ktorý navrhol kamarát. Poznám tu všetkých, chceš poradiť? Predávaš nehnuteľnosť? Hľadáš spoľahlivý autoservis? Potrebuješ geodeta? Vyčistiť počítač, aby bol ako nový? Som zručný žonglér, loptičky sa len tak mihajú vzduchom. Majú ma radi, kývnu mi hlavou nad pho bo polievkou, mestskí poslanci, podnikatelia, umelci, voľní živnostníci, bohémovia, pankáči, tunelári grantov či inžinieri dopravy a energetiky aj historici s ambíciami, cestovatelia bez plánov, mamičky, spolužiačky, alkoholičky aj katolíčky, špecialisti na rannú omeletu po vášnivej noci, feťáci, huliči, kurátori galérií, pouliční flákači aj právnici. Moja armáda v zbroji, pušky nabité, budeme pochodovať ulicami, granáty v dlaniach, my dozorná rada štátu. Je na tomto širom svete niekto šťastnejší než ja? Sme mladí a krásni. Ja superoký, odhodlaný vyhnúť sa pasci a zachovať si divokosť tanca.

Vtedy som na nepatrný moment v ideálnom bode na priamke času po prvýkrát začul inkvizítora. Prehovoril ústami mojej kalibrovannej pani

manželky. Žmurkol, teda žmurkla, prehovoril, prehovorila. Prehovorila? Vydala rozkaz čate na misii, legionárom v zbroji, taktickej skupine.

„Otec ťa prosí, žiada, odporúča ti, rozkazuje, či by si za ním mohol, ak teda nemáš na dnes iný program a ja som ho už uistila, že nemáš, či by si sa za ním nezastavil dnes večer v hájovni, rád by ťa predstavil. Áno, bude tam viacero dôležitých ľudí, tie známosti využiješ, majú prístup k pečiatkam aj k tovaru z dovozu, pomáhajú si, veď je to pekné, kresťanské, pomáhať si, však, miláčik?, tak by využil príležitosť, veď si už náš, aby ťa predstavil. Podajú ti ruku, neskôr v spoločnosti na teba sprisahanecky žmurknú, to veľa znamená, drahý. V hájovni sa bude podávať koňak a diviny bude, čo hrdlo ráči, otec má divinu rád, a budú tam vznešení páni, aristokracia župy, mal by si si to vážiť, nie každý má také šťastie, taký prístup, vstupenku, diplomatický pas na prechod bez kontroly, veď predsa vieš, čo to znamená!“

Obávam sa objatia, keď mi niekto položí ruku okolo pliec v tom mužnom, priateľskom geste, ktoré v sebe ukrýva dominanciu, vezme si ma pod seba ako pes suku, pevne, bez možnosti úniku ma vedie pod gilotínu. Moja tvár sa vtedy mení na ksicht, v ktorom sa zrači rezignácia, usmievam sa, keď sa očakáva úsmev, mlčím, keď je mlčanie na



mieste, zrkadlím gestá, myšlienky, presvedčenie. Páli ma tá ruka okolo pliec, nastavujem zápästia, ešte čisté, bez rán, putá zaklapnú. Nemaj strach, si medzi svojimi! Tréma pred vystúpením bola zbytočná, ani som sa nenazdal a už som v prvom dejstve, v upokojujúcom priateľskom objatí okolo pliec, v družnom rozhovore v klube poľovníkov, vo vkusne zariadenej hájovni v kruhu svojej novej, neustále sa rozširujúcej rodiny. Si medzi svojimi. Vstupnú lekársku prehliadku pokojne vynechajme, veď si dôverujeme. Si mladý a krásny, nepredpokladám zdravotné komplikácie, tlak v norme, tep olympionika, dych nešoféra. Začalo sa to prvým nedočkavým skokom do vody a veľavýznamným objavom stlmených zvukov. Pohár sa vertikálne mihol vzduchom, Svokor pritakal, uprel na mňa oči, v ktorých sa zrkadlila nádej. Vyhliadol si ma, dá si záležať na mojom kariérnom postupe, podrobí ma školeniam NLP, vytvorí tréningový plán maratónskeho bežca, bude sledovať môj obraz krvi, objem pľúc, úbytok na váhe.

Svokor sedí, očakáva sa jeho príhovor. Netreba, aby vstal, sedí teda, lebo už len tým, že by na príhovor vstal, že by pocítil nutnosť zvýšiť svoju dôležitosť povstaním, by spochybnil sám seba. Sedí teda. Všetko je premyslené. Pomaly, nie príliš nahlas, akoby pošepky, nám prezradí úlohy, predurčí naše ďalšie kroky, možno vysloví to poľovnícke

„vypustite psy“. Tak hovor, prehovor tým svojím istým, tichým hlasom, odštartuj tú našu privátnu Veľkú pardubickú! Uvedomil som si, ako nás má v hrsti, ako nás ovláda zručnou manipuláciou. Ešte nevyriekol ani slovo a my sa už plazíme pri jeho nohách, prosíme o povolenie plniť príkazy. Sme legionári, ktorí žobronia o misiu, o povolenie prijať smrteľné nebezpečenstvo, riziko pádu až na dno bahna spoločnosti, visíme pohľadmi na ústach môjho Svokra. Nadýchol sa...

„V mene Boha milosrdného a dobrotivého! Nastal čas!“

Očakávame, že prehovorí známymi a veľavravnými frázami, mal sen alebo má sen, alebo bude mať sen, víziu spravodlivej budúcnosti, tu na zemi, ako aj v nebi, skrátka, všade, na fronte, ako aj hlboko v podzemných úkrytoch s deťmi a starcami. A manželkami, to je dôležité. Má teda sen o spoločnosti vnútri väčšej, nespravodlivej spoločnosti, ktorá je súčasťou ešte väčšej obchodno-právnej dohody, ktorá zasa právne obhajuje svoje záujmy na pódium svetového spoločenstva národov. A sníva svoj sen pred nami legionármi, ktorí už stratili dôveru v kolektív, už tušia, že v konečnom dôsledku sú tu len sami za seba.

„Vidím spoločenstvo odhodlaných!“

Výberom slov sa pokúša nastražiť pasce, objat nás bez možnosti protestu.